

РОБЪРТ ХАУЪРД, ЛИН КАРТЪР РЪКАТА НА НЕРГАЛ

Превод от английски: Иван Златарски, 1991

chitanka.info

Конан бе изпитал наслаждение от хайборейските интриги. За него бе ясно, че няма съществена разлика между мотивите на хората в двореца и на тези от Свърталището на плъховете, макар, от друга страна, да се краде на по-високо място, означаваше да се краде повече. Със собствен кон и значителна сума, дадена му от благодарния (и обмислящ дълбоко нещата) Мурило, цимериецът си поставя задачата да огледа цивилизования свят и, защо не, да го завоюва.

Пътят на Кралете, който се извира през хайборейските кралства, на края го отвежда на изток, в Туран, където той се наема на служба в армиите на Крал Илдиз. Още в началото разбира, че не е роден за военна служба, тъй като е много твърдоглав и избухлив за да се подчини лесно на дисциплината. Нещо повече, тъй като по това време е безразличен към ездата и не особено умел стрелец с лък, а в армията, в която служи, стрелецът ездач е основна фигура, той е прехвърлен в ниско платена част, която не е в състава на редовната армия. Скоро, обаче, му се отдава възможността да изяви истинските си наклонности.

1. ЧЕРНИ СЕНКИ

— Кром!

Възкликанието се бе откъснало от мрачно стиснатите устни на младия войн. Той бе отметнал глава назад за да махне от очите си кичур от обърканата си черна коса и, неволно, бе вдигнал горящия поглед на сините си очи към небето. Зениците му се разшириха от изумление. Лека тръпка на боязън пред свръхестественото мина през високото му, могъщо тяло. Това тяло имаше бронзовия загар на слънцето от пустошите, бе с широки рамене, здрав гръден кош, тесен кръст, дълги крака и бе голо, ако не се смяташе раздърпаната набедрена препаска и високо вързаните сандали.

Той бе започнал битката яздейки, като войник от допълнително сформирания конница. Но конят му — подарък от благородника Мурило от Коринтия, бе паднал още при първата атака от вражеските стрели и младежът бе продължил боя без кон. Щитът му бе смачкан от ударите на врага; той го бе захвърлил и вече се биеше само с меча си.

Високо над главата му, в оцветеното от залеза небе над тези предадени на волята на вятъра турански степи, в които две велики армии се бяха вкопчили в отчаяна битка, се приближаваше нещо ужасно.

Полето бе огряно от лъчите на залязващото слънце и по потопено в кръв. Армията на Илдиз — Крал на Туран, в която младежът служеше като наемник, водеше вече пети час бой с облечените в желязо легиони на нашественика Мунтасем хан — бунтовнически настроен сатрап, дошъл от заморските мочурища на северен Туран. И в този момент, бавно кръжейки над главите им, се спускаха някакви същества, за които нямаше наименование — такива, каквито варваринът нито бе виждал, нито бе чувал по време на всички свои пътувания досега. Това бяха черни, призрачни чудовища, които се носеха на широките си, извити крила като някакви огромни прилепи.

Двете армии продължаваха схватката си без да забелязват каквото и да е. Единствен Конан, застанал на този нисък хълм и

заобиколен от телата на повалените от меча му, ги виждаше да се спускат откъм залязящото слънце.

Подпрял се на окървавения си меч и дал отдых на мускулестите си ръце за един кратък миг, той гледаше странните сенки. Защото те приличаха повече на сенки, отколкото на матери ални създания — полупрозрачни, като струйки от някаква черна зловонна пара или като призраци на гигантски прилепи-вампири. Демоничните им, тесни очи сякаш излъчваха злобен зелен пламък от безтелесните им форми.

И докато ги наблюдаваше с настръхнала на тила си коса поради страха на варварина пред свръхестественото, те започнаха да се спускат като лешояди над бойно поле... спускаха се и унищожаваха.

Писъци на болка и ужас се раздадоха откъм защитаващата се армия на Крал Илдиз, когато черните сенки профучаваха през редиците им. Там, където дяволските сенки върхлитаха, те оставяха окървавен труп. Те налитаха със стотици и изтощените редове на туранската армия отстъпиха, препъвайки се, захвърляйки оръжията си в паника.

— Бийте се, кучета! Спрете и се бийте!

Гръмогласната заповед бе извикана с гневен глас от висок командир, яхнал едра, черна кобила, който се опитваше да задържи огъващите се редици. Конан зърна отблясъка на плетена, посребрена ризница под богато извезана синя пелерина и чертите на лице с орлов нос, и черна брада, с царствена осанка под островърх стоманен шлем, който отразяваше аленото слънце като огледало. Той познаваше този мъж като генерала на Крал Илдиз — Бакра от Акиф.

С отекващо проклятие на уста, гордият командир изтегли извитата си сабя и започна да нанася удари около себе си с плоската ѝ страна. И може би щеше да стегне редиците, но една от дяволските сенки се спусна към него отзад. Тя го обгърна с прозрачните си, тънки крила в една отвратителна прегръдка и той се вдърви. Конан можеше да види лицето му, предбледняло изведнъж, с широко отворени очи, в които беше замръзнал страх и той виждаше тези черти на лицето през обгръщащите го крила като една бяла маска зад воал от тънка черна дантела.

Конят на генерала полудя и изплашен се стрелна напред. Но фантомът вдигна генерала от седлото. За момент той го понесе във въздуха под бавно размахващите се крила и след това го пусна — една

разкъсана, червена маса, облечена в кървави дрипи. Лицето, което беше гледало към Конан през крилата-сенки с очи, в които беше застинал страха, сега представляваше една червена развалина. Така завърши кариерата на Бакра от Акиф.

Така завърши и битката.

Със загубата на своя командир армията се побърка. Конан виждаше опитни ветерани, които имаха зад гърба си много битки, крещейки да бягат от полесражението като млади войници. Той виждаше горди благородници да тичат без посока като страхливи слуги. А зад тях, недокоснати от летящите фантоми, смеейки се победоносно напредваха войските на сатрапа-бунтовник, които бързаха да затвърдят свръхестествената си победа. Битката бе загубена... освен ако не се изправеше един силен мъж, който да вдъхне кураж на обезверената войска с личния си пример.

Пред бягащите войници се изправи изведнъж една фигура, така безжалостна и неумолима, че те спряха своя панически бяг.

— Спрете бездомни псета или, в името на Кром, ще ви изкормя с ритници!

Това беше наемникът-цимериец, чието тъмно лице се бе превърнало в мрачна каменна маска, студена като смъртта. Жестоките му очи, под черните, свъсени вежди, горяха с вулканична ярост. Гол, изцапан от глава до крака с воняща кръв, той държеше огромен меч в грамадния си, покрит с белези юмрук. Гласът му бе като нисък тътен на гръмотевица.

— Назад, ако макар и малко цените сопотивия си живот, малодушни кучета... Назад, или ще видите страхливите си черва в краката си! Само вдигни този ятаган срещу мен, хирканско прасе и ще ти изтръгна сърцето с голите си ръце и ще те накарам да го изядеш преди да пукнеш. Е, какво! Да не сте жени, че да бягате от сенки? Преди миг само бяхте мъже, да, бяхте турански бойци! Трябва да се изправите срещу войниците с гола стомана в ръцете и да се биете лице в лице! Вместо това, бягате като деца от някакви нощни сенки, ха! Карате ме да съм горд, че съм варварин като ви гледам, градски недоносчета, да се огъвате от някакви летящи прилепи!

За един момент той успя да ги задържи... но само за един момент. Една чернокрила кошмарна сянка се спусна към него и той...

дори той, отстъпи пред мрачните, сенчести крила и зловонното дихание.

Войниците избягаха, оставяйки Конан да се бори сам срещу нещото. И той наистина се би! Разкрачвайки краката си широко, той замахна с огромния си меч, влагайки всичката сила на гръб, рамене и ръце в удара.

Мечът изсъска в една стоманена дъга, разсичайки фантома на две. Но, както и предполагаше, това бе нещо нематериално, защото мечът му не срещна повече съпротивление от онова на празния въздух. От силата на удара той загуби равновесие и падна на каменистата равнина.

Сенчестото нещо над главата му направи кръг. Мечът му бе оставил голяма следа в него — така, както ръката на човек разделя стълб на издигащ се дим. Но, още докато наблюдаваше, парообразното тяло над него възстанови формата си. Очи като искри от зелен адски огън блеснава, впити в него, живи с някаква ужасна насмешка и нечовешки глад.

— Кром! — ахна Конан. Може и да беше проклетие, но прозвуча почти като молитва.

Конан се опита отново да вдигне меча си, но той падна от безчувствените му ръце. В мига, в който меча бе разсякъл черната сянка, той бе станал студен, с един болезнен, каменен, проникващ до костите студ, като студа на междוזвездната пустота, която зее с чернотата си и отвъд най-далечните звезди.

Прилепът-сянка се спусна на бавно размахващите се крила, сякаш надсмивайки се над падналата жертва и наслаждавайки се на суеверния ѝ страх.

С ръце, лишени от сила, Конан посегна към пояса си, където колан от необработена кожа пристягаше набедрената му препаска. На колана висяха кинжал и кесия. Вдървените му присти търсеха кесията, а не дръжката на кинжала и докоснаха нещо гладко и топло в кожената торбичка.

Изведнъж Конан дръпна ръката си настрана, усещайки топли иглички да плъзват по нервите му. Пръстите му се бяха докоснали до странния амулет, който бе намерил преди няколко дни, докато лагеруваше край Бахари. И докосвайки гладкия камък, той освободи някаква странна сила.

Подобното на прилеп нещо внезапно смени посоката на полета си встрани от него. Само момент преди това, то се бе приближило толкова близо, че плътта на Конан бе настръхнала от неземния студ, излъчван от призрачното му тяло. Сега, съществото с всички сили се отдалечаваше от него, размахвайки трескаво крилата си.

Конан с мъка се изправи на колене, борейки се със слабостта, която бе обхванала крайниците му. Първо, мъртвешкият студ от докосването на сянката, а след това гъделичкащата топлина, която бе пронизала тялото му. Намирайки се между тези две противоположни сили, той почувствува как силите му се изцеждат. Зрението му се замъгли, съзнанието му бе на ръба на тъмнината. Гневно, той разтърси глава за да прочисти мислите си и се огледа.

— Митра! Кром и Митра! Да не е полудял целия свят?

Ужасяващата армия на летящите чудовища бе изтласкала армията на генерал Бакра от полесражението или бе избила онези, които не бяха избягали достатъчно бързо. Но ликуващата армия на Мунтасем хан не бе докосната, бе останала сякаш незабелязана, като че ли войските на Яралет и кошмарните летящи сенки бяха партньори в някакъв нечестив съюз на черната магия.

Но сега бе дошъл реда на войните на Яралет да бягат пред вампирите-сенки. И двете армии бяха разбити и обърнати в бягство... целият свят ли се бе побъркал, питаше Конан потъмняващото от залеза небе?

Изведнъж, остатъците на сила и съзнание в Конан го напуснаха. Той падна напред, потъвайки в мрака на забвението.

2. КЪРВАВО ПОЛЕ

Слънцето пламтеше като аленочервен въглен на хоризонта. Той гневно оглеждаше бойното поле като единственото червено око, което налудничаво свети под лишената от форма вежда на циклоп. Смълчано като самата смърт, обсипано с останките от водената битка, бойното поле се простираше мрачно и спокойно под огнените му лъчи.

Тъмни, спотайващи се фигури се движеха в избуялата трева, душейки и виейки над струпаните и разпръснатите трупове. Изгърбените им тела и грозните, издължени кучешки муцуни бяха на степните хиени. За тях, бойното поле щеше да се превърне в банкетна маса.

Откъм пламтящото слънце бавно се спускаха чернокрили лешояди, дошли да пируват с телата на избитите. Отвратителните птици накацах по обезобразените тела, пляскайки с тъмните си крила. С изключение на тези създания нищо не помръдваше по смълчаното, окървавено поле. Над него се бе спуснал покой на самата смърт. Неземната тишина не се нарушаване нито от тропота на колесниците, нито от сигналите на бойните тръби. Неподвижността на смъртта бе последвала бързо тътена на битката.

Като феерични предвестници на Съдбата, ято чапли бавно прелетяха по небето към обраслите в тръстика брегове на реката Незвайя, чиито надигнали се води блестяха в мътно червен цвят в последните лъчи на залеза. Отвъд далечния бряг, като ебонитна планина се издигаше черната, заградена със стени грамада на града Яралет.

Но по това широко поле на руините се движеше още една фигура — един пигмей на фона на сиянието на залеза. Това беше младият цимерийски гигант с неговата разбъркана черна грива и изгарящите му сини очи. Черните крила на междוזвездния студ го бяха погалили съвсем леко; животът в него се бе размърдал и съзнанието му се бе върнало. Той бродеше без посока по бойното поле, леко накуцвайки, защото в бедрото му зееше ужасна рана, получена в разгара на битката,

просто забелязана и бинтована набрежно след като се бе свестил и вдигнал от земята.

Предпазливо, но все пак с нетърпение, той вървеше между окървавените тела на мъртъвците. Самият той бе оплескан с кръв от главата до краката, а и дългият меч, който той носеше в дясната си ръка, бе покрит с алени петна до дръжката. Изпитваше болка от многобройните си рани — обикновени одрасквания и срязвания, ако се сравняха с дълбоката рана в бедрото му, но той жадуваше само за рог с вино и поднос с месо.

Докато крачеше измежду телата, куцукайки от един труп до следващия, той ръмжеше като гладен вълк и гневно ругаеше. Бе взел участие в тази Туранска война като наемник, без да притежава нищо, освен коня си — сега убит, и огромния меч в ръката си. Сега, със загубването на битката, беше загубена и войната и той се бе озовал в центъра на чужда земя, и се надяваше да вземе от убитите нещо, от което те повече нямаше да имат нужда. Украсен с камъни кинжал, златна гривна, сребърен нагръдник — няколко подобни дреболии, щяха да му дадат възможност да заплати за това да се махне извън досега на Мунтасем хан и да се върне в Замора все пак с нещо в джоба.

Други, обаче, бяха минали тук преди него — или крадци от различаващия се в далечината град или войници, които крадешком се бяха върнали обратно на полесражението, от което бяха избягали. Защото полето бе прочистено — не бе останало нищо освен счупени мечове, натрошени копия, смачкани шлемове и щитове. Конан гневно огледа посипаната с боклук равнина, ругаейки страховито. Беше останал без съзнание твърде дълго, защото дори мародерите си бяха отишли. Той бе като вълк, който твърде дълго бе чакал да нападне жертвата си и чакалите вече бяха успели да я оглозгат до кокъл — в случая, двукраките чакали.

Изправяйки се от безплодното си търсене, той се отказа с фатализма на истински варварин. Време беше да помисли за някакъв план. Веждите му се свиха и той стисна челюсти, замислено гледайки потъващата в здрач равнина. Квадратните, с плосък покрив къщи на Яралет, все още се различаваха на фона на потъмняващото небе. Нямаше надежда за покой там за някой, който се бе бил под знамето на Крал Илдиз! Но от друга страна, по-наблизо нямаше друг град — нито

приятелски, нито на врага. А столицата на Илдиз — Аграпур, се намираще много, много далече на юг...

Потънал в мислите си, той не забеляза приближаването на огромната, черна фигура, докато звука на слабо, неуверено изцвилване не стигна до ушите му.

— Кром! Стресна ме. Значи, все пак не съм единственият оцелял, а? — усмихна се Конан.

Високата, черна кобила стоеше, потрепвайки, гледайки голия гигант и широко отворени, изплашени очи. Това беше кон на Генерал Бакра, генералът, който сега лежеше някъде в полето, проснат в локва кръв.

Кобилата изцвила, благодарна да чуе звука на приятелски, човешки глас. Макар и да не бе кой знае какъв ездач, Конан можеше да види, че тя е в плачевно състояние. Ребрата и се издуваха, покрити с потта на страха, а дългите ѝ крака трепереха от изтощение. Дяволитеприлепи бяха вселили ужас и в нейното сърце, помисли Конан мрачно. Той заговори успокоително и предпазливо се приближи, за да може да погали тежо дишащото животно, опитвайки да я покори с ласка.

В родните му земи, далече на Север, конете бяха рядкост. При бедните варвари от цимерийските племена единствено богат вожд можеше да има кон както и смел войн, който го спечели в битка. Но въпреки невежеството си по отношение на подробностите при отглеждане на коне, Конан успокои голямата черна кобила и се качи на седлото. Той седна странично, опитвайки се да разplete юздите и бавно се насочи извън полето, което сега представляваше една мастилено черно блато в тъмнината на нощта. Чувствуваше се по-добре. В торбите, окачени на седлото, имаше провизии и със силната кобила под краката си, той имаше добър шанс да успее и да се измъкне през мрачната, гола тундра към границата със Замора.

3. ХИЛДИКО

Слабо, измъчено стенание стигна до ушите му.

Конан дръпна юздите, спря коня и се озърна в мрака с подозрение. Косата му настръхна от суеверен страх, предизвикан от едва доловимия звук. След това той се сви рамене и изруга. Не, това не беше нощен фантом, нито излязъл на лов дух от пустошите — това беше вик от болка. Това означаваше, че има трети оцелял след обречената битка, още един, който продължаваше да диша. А жив човек означаваше някой, който не е бил ограбен.

Той скочи от креслото и завърза юздите за спиците на едно счупено колело от бойна колесница. Викът бе дошъл от ляво; тук в самия край на бойното поле, оцелелият ранен би могъл да убегне от очите на мародерите. Значи Конан все пак можеше да се озове в Замора с кесия със скъпоценни камъни.

Цимериецът закуцука към източника на треперещото стенание. Той разтвори тръстиките, които бяха обрасли бреговете на бавната река и погледна надолу към бледната фигура, която немощно се извиваше в самите му крака. Беше фигурата на момиче.

Тя лежеше там полугола с ожулвания и рани от съсичане по крайниците. В пищните къдри на дългата ѝ черна коса се бе съсирила кръв, като верига с рубини. В блестящите ѝ тъмни невиждащи очи имаше агония и те стенеше изпаднала в безсъзнание.

Цимериецът продължаваше изправен да я гледа, забелязвайки някак между другото красотата на гъвкавите ѝ крайници и пищните ѝ млади гърди. Той бе оздачен — какво ли беше търсило на бойното поле това момиче, почти дете? Тя не бе от типа на ония нацупени, изцапани уличници, които живееха по лагерите на войниците. Стройното ѝ грациозно тяло намекуваше дори за благороднически произход. Объркан, той поклати глава, разклащайки черната си грива. Момичето в краката му се размърда.

— Сърцето... сърцето... на Тамуз... О, господарю! — извика тя тихо и започна да мята неспокойно глава, говорейки неясно като в

треска.

Конан сви рамене и очите му за момент се замъглиха от едно чувство, което при друг човек би могло да се нарече съжаление. Смъртно ранена е, помисли той мрачно и вдигна меча си за да я отърве от мъченията.

И докато мечът се вдигаше над бялата ѝ гръд, тя отново изплака като дете, което изпитва болка. Големият меч спря насред въздуха и цимериецът застина изправен като бронзова статуя.

И изведнъж, взел решение, той вкара меча си отново в ножницата и се наведе за да вземе без усилие момичето в силните си ръце. То започна да се дърпа слабо, слепешката, стенойки в полусъзнателен протест.

Носейки я внимателно и нежно, той се отправи към към покрития с тръстика бряг на реката и я положи предпазливо върху сухите стебла на тръстиките. Той взе вода в шепите си от реката, изми бялото ѝ лице и почисти раните ѝ с нежността, с която една майка се грижи за детето си.

Раните ѝ се оказаха повърхностни, просто ожулвания с изключение на едно срязване на веждата. Но дори то, макар и обилно да кървеше, далече не беше смъртно опасно. Конан издаде звук на одобрение и с облекчение изми пак лицето на момичето със студена, чиста вода. След това, неумело полагайки главата ѝ на гърдите си, той се опита да налее малко вода между полуотворените ѝ устни. Тя въздъхна, задави се и дойде в съзнание. Очите ѝ го гледаха като тъмни звезди, леко замъглени от учудване и със сянка на страх.

— Кой... какво... прилепите!

— Отидоха си, момиче — каза той дрезгаво. — Няма от какво да се плашиш. От Яралет ли си дошла?

— Да... да... но ти кой си?

— Конан, цимериец. А какво прави момиче като теб на бойното поле? — осведоми се той.

Но тя сякаш не го чуваше. Веждите ѝ леко се свиха, като на човек, който се е замислил и шепнешком тя повтаряше името му:

— Конан... Конан... да, това беше името! — Зачудена, тя вдигна очи към бронзовото му, покрито с белези лице. — Изпратена съм да открия теб. Колко е странно, че точно ти ме откри.

— И кой те изпрати да ме търсиш, девойко? — избоботи той с подозрение.

— Аз съм Хилдико, бритунка, робиня в Дома на Аталис, Прорицателя, който живее там, в Яралет. Господарят ми ме изпрати, за да се движа тайно между войните на Крал Илдиз, да открия някой си Конан, наемник от Цимерия, и да го отведа без някой да види в неговия дом в града. Ти си човекът, който търся!

— Така ли? И какво иска господарят ти от мен?

Момичето поклати глава.

— Това не знам! Но той настоя да ти кажа, че няма да ти се случи нищо лошо и че ако дойдеш, ще получиш много злато.

— Злато ли? — проточи той замислено, помагайки ѝ да се изправи на крака и сложи бронзовата си ръка на крехките ѝ бели рамене, за да я задържи, защото тя залитна.

— Да. Но аз не успях да дойда навреме, за да те открия преди битката. Поради това се скрих в тръстиките по брега на реката, за да се скрия от войниците. И тогава... прилепите! Изведнъж те бяха навсякъде, спускаха се върху падналите, убивайки... а един ездач избяга от тях в тръстиките, стъпквайки ме под копитата без да осъзнава...

— Какво стана с ездача?

— Мъртъв е — потръпна тя. — Един прилеп го вдигна от седлото и пусна трупа му в реката. Загубих съзнание, защото конят изпадна в паника и ме блъсна... — Тя вдигна малката си ръка до разцепената си вежда.

— Добре, че не си убита — изръмжа той. — Е, добре, девойко, ще посетим този твой господар, за да научим какво иска от Конан... и откъде знае името ми!

— Значи идваш? — попита тя, затаила дъх. Той се изсмя, скочи в седлото върху черната кобила и я вдигна с могъщите си ръце, за да я настани пред себе си.

— Да! Сам съм, намирам се сред врагове и в чужди земи. Службата ми завърши с унищожаването на армията на Бакра. Защо да не се срещна с човек, който ме е избрал измежду десет хиляди войника и който предлага злато?

Те прекосиха реката и тръгнаха по тъмната равнина към Яралет, крепостта на Мунтасем хан. И сърцето на Конан пееше, защото то

никога не биеше с такава радост, както когато предстоеше приключение.

4. ДОМА НА АТАЛИС

Странен съвет бе свикан в една малка, драпирана с кадифе и осветена със свещи стая при Аталис, когато някои наричаха философ, други — пророк, а трети — мошеник.

Тази загадъчна фигура бе слаб, средно висок човек с величествена глава и аскетични черти на учен, в чието гладко лице и проницателни очи все пак се прозираше нещо характерно за хитър търговец. Той бе облечен в права тога от скъпа тъкан и главата му бе обръсната, за да се подчертае, че се е посветил на науката и изкуството. И докато говореше тихо със своя събеседник, трети наблюдател — стига да имаше такъв — щеше да забележи нещо странно и любопитно. Защото Аталис, докато говореше, жестикулираше само с едната си ръка. Дясната му ръка лежеше под неестествен ъгъл в скута му. Отвреме навреме по спокойните черти на лицето му пробягваше внезапен спазъм на силна болка и в тези моменти десният му крак, скрит под дългата тога, болезнено се извиваше в глезена.

Събеседникът му бе известният и ценен в Яралет Принц Тан, потомък на древната благородническа къща на Туран. Принцът бе висок, гъвкав мъж, млад и без съмнение красив. Войнишката му оснака и твърдият поглед на студените му сини очи, се противопоставяха на суетливостта на накъдрените му и напарфюмирани черни къдрици, както и на богато извезаната мантия.

До Аталис, който седеше на стол с висока облегалка, изработен от тъмно дърво и богато орнаментиран, имаше малка абаносова масичка, украсена със слонова кост. Върху нея имаше голямо парче зелен кристал с големината на човешка глава. В кристала примигваше странен огън и отвреме навреме философът прекъсваше тихия разговор за да надзърне във вътрешността на светещия камък.

— Ще го намери ли тя? И ще дойде ли той? — запита принц Тан с отчаяние.

— Той ще дойде.

— Но с всеки изминал момент опасността, в която се намираме, се увеличава. Дори в този момент Мунтасем хан може да ни наблюдава и е опасно да сме заедно...

— Мунтасем хан сега лежи упоен от лотуса, защото Сенките на Нергал бяха пуснати при залез слънце — каза философът. — А на някаква опасност все трябва да се изложим, ако искаме града да бъде някога освободен от тази напасть! — Чертите на лицето му се изкривиха от неволната гримаса, дължаща се на непоносима болка, а след това отново се изгладиха. Той мрачно каза: — А ти знаеш, О принце, колко малко време ни е останало. Отчаяните хора прибегват до крайни мерки!

Внезапно красивото лице на принца се сгърчи от паника и той се обърна към Аталис с очи, мъртви като студен мрамор. Също така бързо, животът и одухотвореността се върнаха в погледа му и той се облегна на стола си, блед и потен.

— Много... малко... време! — въздъхна той.

Скрит звънец тихо звънна, някъде в тъмната и тиха къща на Аталис, Прорицателя. Философът вдигна успокоително лявата си ръка, за да спре неволното надигане на принца.

След малко една от кадифените драперии бе дръпната, разкривайки скрита врата. На прага на вратата, като някакво привидение стоеше гигантската фигура на Конан и полуприпадащото момиче, което се бе облегнало на ръката му.

С тихо възклицание философът скочи на крака и се запъти към мрачния цимериец.

— Добре дошъл... трижди добре дошъл, Конан! Ела, влез. Тук има вино... храна...

Той направи жест към табуретката до далечната стена и пое припадащото момиче от Конан. Ноздрите на цимериеца се разшириха като тези на изгладнял вълк при миризмата на храната, но също като на вълк, пълни с подозрение и очаквайки клопка, изгарящите му очи огледаха усмихвания се философ и бледния принц и надзърнаха във всяко ъгълче на малката стая.

— Погрижи се за момичето. Прегазил я е кон, но ми предаде твоето послание — изръмжа той, безцеремонно се опъти през стаята и си наля и изпи чаша силно червено вино. След това откъсна от поставената в подноса печена птица кълката и гладно я загриза. Аталис

дръпна шнура на звънеца и предаде момичето на грижите на мълчалив слуга, който се появи сякаш магически иззад друга врата, скрита зад драпериите.

— Е, сега каква е цялата тази работа? — осведоми се цимериеца, разполагайки се нисък диван и изкривявайки лице от болката в разсеченото си бедро. — Кой си ти? Откъде знаеш името ми? И какво искаш от мен?

— Ще имаме време за разговор, но по-късно — отговори Аталис. — Яж, пий и си почини. Ранен си...

— По дяволите това забавяне! Ще говорим сега.

— Отлично. Но трябва да ми дадеш да те почистя и да превържа раните ти, докато говорим!

Цимериецът сви рамене в жест на нетърпение и с неохота се подложи на бързите манипулации на философа. Докато измиваше разсеченото му бедро, почистваше зейналата рана с миризлив мехлем и го бинтоваше с лента от чиста тъкан, Конан задоволяваше глада си, изяждайки студеното, подправено месо и отпиваше едри глътки от червеното вино.

— Познавам те, макар никога да не сме се виждали, — започна Аталис с равния си тих глас — благодарение на моя кристал... ето там, на онази масичка до стола. Чрез него мога да чувам и виждам на големи разстояния.

— Магия? — отсече Конан с всичкото презрение на един войник към подобни магьоснически неща.

— Щом така искаш — усмихна се Аталис примирително. — Но аз не съм магьосник... само се интересувам от познанието. Някои ме наричат философ... — Усмивката му се изкриви агонизираща гримаса и настръхвайки, Конан видя как философът залитва, защото кракът му се подви по един ужасен начин.

— Кром! Болен ли си, човече?

Задъхан от болката Аталис се отпусна на стола си.

— Не болен, омагьосан! От онзи демон, който ни управлява с помощта на ужасен скиптър, творение на адска магия...

— Мунтасем хан?

Аталис изморено кимна.

— Това, че не съм магьосник ми спасява живота... засега. Защото сатрапът изби всички магьосници в Яралет; на мен, смирения

философ, ми бе разрешено да живея. И все пак, той подозира, че знам нещо за Черните умения и ме омагьоса с тази болест. Тя сгърчва тялото ми, измъчва нервите ми и преди да е изтекло много време, ще ме довърши в ужасна агония! — Той направи жест към неестествено извитата си ръка, която лежеше безжизнена в скута му.

Принц Тан погледна с изплашен поглед Конан:

— Аз също съм омагьосан от това адско изчадие, защото съм втори по ранг след Мунтасем хан и той си мисли, че мога да пожелае трона му. Мен той измъчва по друг начин: болест в мозъка... спазъм на слепота, който идва и си отива... болест, която на края ще ме остави като едно безмозъчно, сляпо, мяукащо създание!

— Кром! — узруга Конан тихо. Философът направи жест с ръка.

— Ти си нашата единствена надежда! Ти единствен можеш да спасиш града ни от този дявол е черно сърце, който ни измъчва!

Конан го гледаше без да разбира.

— Аз? Но аз не съм магьосник, човече! Аз мога да направя онова, което един войн може да извърши със студена стомана в ръцете, но как бих могъл да се боря с магията на този дявол?

— Чуй ме, Конан от Цимерия! Ще ти разкажа една странна и ужасна история...

5. РЪКАТА НА НЕГРАЛ

В Яралет (разказа Аталис), когато падне нощта, хората затварят прозорците, залостват вратите, сядат треперейки зад тези бариери като се молят със запалени свещи пред почитаните в дома богове, докато чистата светлина на зората не близне приведените кули на града с животворен огън на фона на просветляващото небе.

Няма пазачи, които да охраняват портите на града. Няма нощни стражи, които да се разхождат по безлюдните улици нощем. Няма крадци, които да дебнат в тесните улички, нито нацапани проститутки, които да приканват от сенките. Защото в Яралет и мошениците, и почтените хора избягват нощните сенки: крадците, просяците, убийците и натруфените леки жени търсят убежище в миризливи бордеи и полуосветени таверни. От залез до изгрев, Яралет е град на тишината и по улиците му няма никой.

Не винаги е било така. някога това беше един светъл и преуспяващ град, в който търговията кипеше; имаше и магазини, и пазари, беше пълен със щастливи хора, които живееха под здравата ръка на един мъдър и добър сатрап — Мунтасем хан. Данъците, които налагал били ниски, управлявал със справедливост и милосърдие, занимавал се с личната си колекция с антични предмети и ги изучавал подробно, за да даде храна на любознателния си мозък. Керваните, влизащи през Портата на пустинята, докарвали заедно с тръговците и неговите агенти, които непрестанно търсели редки и странни предмети, които закупували за личния музей на техния господар.

Неочаквано той се променил и ужасна сянка паднала над Яралет. Сатрапът се държал като човек, попаднал под действието на могъща и зла магия. Добротата се сменила със безжалостност, щедростта — с алчност, милосърдието и справедливостта — с потайност, тираничност и жестокост.

Изведнъж градската стража започнала да задържа хора — благородници, заможни търговци, жреци, магьосници, които изчезвали в килиите под двореца на сатрапа, за да не бъдат видяни никога повече.

Разнесъл се слуха, че един керван, идващ от далечния Юг, му донесъл нещо от дълбините на обладаната от духове Стигия. Малко били видели предмета и един от тях, разтреперан казал, че по нещото били изгравирани странните, чудновати йероглифи като онези, които можело да се видят по прашните стигийски гробници. Това нещо изглежда омагьосало сатрапа и едновременно му дарило невероятната мощ на черната магия. Неземни сили го защитавали от онези отчаяно смели патриоти, които се опитали да го убият. Странни светлини проблясвали в прозорците на високата кула на двореца, където хората разказвали, че е приспособил едно от помещенията в мрачен храм на някакъв тъмен и отвратителен бог.

И по улиците на нощния Яралет тръгнал да броди терорът, който сякаш бил извикан от царството на смъртта с помощта на някакво ужасно, придобито с дяволска помощ знание.

От какво точно се страхували през нощта, хората не могли да кажат. Но не било игра на въображението онова, заради което хората скоро започнали да залостват вратите си. Хората разказвали, че иззад затворените прозорци те зървали някакви прокрадващи се, подобни на прилепи форми, някакви безшумно летящи сенки, неизвестни на човека, но пагубни за разума му. Започнали разкази за разбити на трески врати, за неочаквани писъци, изтръгнати от човешки гърла... последвани от многозначителна, абсолютна тишина. И се разказвало за счупени врати, които се клатели, огрявани от изгряващото слънце на праговете на неочаквано и необяснимо празни къщи...

Онова нещо от Стигия било Ръката на Нергал.

— Прилича — каза Аталис, — на ръка с хищни нокти, изработена от стара слонова кост и цялата е покрита със странните символи на забравен език. Ноктите обхващат сфера от оцветен, тъмен кристал. Знам, че е в сатрапа. Видях я тук — той посочи с ръка — в моя кристал. Зашото, макар и да не мога да омагьосвам, владее някои от Тъмните умения.

Конан неспокойно се размърда.

— И знаеш за онова нещо?

Аталис леко се усмихна.

— Дали знам? Да! Старите книги споменават за нея и даже разказват тъмната легенда на кървавата ѝ история. Слепият пророк, който е написал „Книгата на Скекос“ я познавал добре... Наречена е

Ръката на Нергал и това име се споменава с трепет. Казват, че паднала от звездите на островите, където залязва слънцето, най назапад, много епохи преди Крал Кул да се надигне за да обедини Седемте империи под своето знаме. Векове, пред чийто брой мисълта се стъписва, са изтекли откакто брадати пиктски рибари са я измъкнали от водата и занемели са гледали играта на огъня в нея. Била е разменена с алчните търговциатланти и така тръгнала на изток по света. Стари магове с посивели бради от Туле и Грондар се опитвали да разгадаят тайните ѝ в техните сребърни и виолетови кули. Хората-змии от населената с духове Валузия надзъртали в блестящите ѝ дилбини. С нея Ком-Язот прегазил Тридесетте Крале, докато накрая тя се обърнала срещу него и го унищожи. Защото „Книгата на Скекос“ казва, че Ръката носи два дара на своя притежател: първо, безгранична власт и след това, трудно въобразима смърт.

Само тихият глас на философа бе звучал напевно в тихата стая, но варваринът мислеше, че като чува, като на сън, слабото ехо от тропота на колесниците, звъна на стомана, вика на измъчвани крале, погребвани под рухващите им империи...

— Когато целия древен свят бил унищожен от Катаклизма и зелените вълни на морето неспокойно се люшкали високо над съборените кули на Атлантида, а народите загивали един след друг, Ръката била загубена за човека. Цели три хиляди години Ръката била оставена в покой, но когато се появили младите кралства на Кот и Офир и бавно изпълзели от варварството, талисманът отново бил намерен. Тъмните крале-магьосници на Ахерон изучавали такните и когато ненаситните хайборейци прегазили под краката си това жестоко кралство, тя заминала на юг, към Стигия, където отвратителните жреци на тази черна земя я използвали за ужасни цели в ритуали, които не смея да описвам. Тя паднала, когато някакъв мъргав жрец бил убит и била заровена с него, отново загубвайки се за векове... но крадци по гробниците намерили отново Ръката на Нергал и тя станала притежание на Мунтасем хан. Изкушението да притежава абсолютната власт се оказало твърде силно за него, така както е победило е безброй други, попаднали под коварната ѝ магия. Страх ме е, цимериецо, за всички тези земи, тъй като сега Ръката на Демона е бърдна и тъмните сили отново бродят по земята...

Гласът на Аталис затихна и Конан неуверено изръмжа, избухвайки:

— Е... В името на Кром, човече, какво общо имам аз с цялата тази история?

— Ти единствен можеш да унищожис влиянието на талисмана върху мозъка на сатрапа!

— Как! — Изгарящите сини очи се разшириха.

— Ти единствен притежаваш другия талисман.

— Аз? Ти си луд... Нямам никакви талисмани и други такива магьоснически боклуци!...

Аталис го усмири с вдигане на ръката си.

— Не намери ли ти един странен златен предмет преди битката? — заинтересува се той с тих глас. Конан трепна.

— Да, намерих... вчера при Бахари, докато лежахме в лагера ... — Той бръкна с ръка в кесията на кръста си и извади гладкия, излъчващ сияние камък. Философът и принцът поеха дълбоко дъх, гледайки го с широко отворени очи.

— Сърцето на Тамуз! Да, без съмнение, това е другият талисман ...! — И той наистина имаше формата на сърце с големината на детски юмрук, изработен от златен кехлибар или може би от редкия жълт нефрит. Лежеше в дланта на Конан, светейки с мека светлина и той си спомни с една трупка на страхопочитание как озддавителната, гъделичкаща топлина бе изгонила от тялото му свръхестествения студ на сенките с крила на прилепи.

— Хайде, Конан! Ще те придружим. Има таен път от тази моя стая до залата в двореца на сатрапа... един подземен тунел, като онзи, по който робинята ми Хилдико те доведе под улиците на града в дома ми. Ти, въоръжен със защитата на Сърцето ще убиеш Мунтасем хан или ще унищожис Ръката на Нергал. Няма опасност, защото сега той спи дълбоко в магьоснически сън, в който трябва да изпада винаги, когато трябва да извика Сенките на Нергал, както вече направи тази вечер за да надвие Туранската армия на Крал Илдиз. Ела!

Конан отиде до масата и изпи остатъка от виното. След това сви рамене, спомена името на Кром и последва прорицателя и стройния принц в един отвор, скрит зад гоблен.

След малко тях вече ги нямаше и стаята остана празна и тиха като гроб. Единственото движение се забелязваше в зеления, ръбест

кристал на масичката до стола. Във вътрешността му можеше да се различи малката фигурка на Мунтасем хан, който лежеше упоен в огромната зала на двореца си.

6. СЪРЦЕТО НА ТАМУЗ

Те вървяха в една безкрайна тъмнина. От тавана на пробития в скалата тунел капеше вода; отвреме навреме червените очи на плъхове блясваха към тях от пода, блясваха и изчезваха, когато малките гризачи с писък избягваха пред стъпките на странните същества, които бяха нахлули в подземното им царство.

Аталис вървеше пръв, докосвайки със здравата си ръка неравните, влажни стени на тунела.

— Не бих ти възложил тази задача, млади приятелю, — каза той шепнешком, — ако не беше попаднало именно в твоите ръце Сърцето на Тамуз, и аз считам, че в това има някаква цел... някаква съдба... в този факт. Съществува някакво привличане между противоположните сили, символизирани от Тъмната Сила, наричана „Неграл“ и Силата на Светлината, наричана „Тамуз“. Сърцето се е събудило и по някакъв, намиращ се извън нашето познание начин, е направило така, че да бъде намерено, защото Ръката е била също будна и е изпълнявала тъмното си предназначение. Считам, че задачата трябва да бъде възложена на теб, защото Силите като че ли са те избрали за това... тихо! Сега вече се намираме под двореца. Почти пристигнахме... — Той пристъпи напред и леко погали грубата повърхност на скалата, която преграждаше тунела. Огромен каменен блок леко се завъртя встрани, очевидно балансиран със скрити противотежести. Върху тях падна светлина.

Намираха се в края на огромна, слабо осветена зала, чийто висок, извит таван се губеше в тъмнината над главите им. В центъра на залата, която иначе бе празна, ако не се брояха редиците солидни колони, имаше квадратен пиедестал, върху него — масивен трон от черен мрамор и върху трона... Мунтасем хан.

Той беше на средна възраст, слаб, почти мършав от изтощение. Имаше с нездрав вид и сбръчкана кожа по бялото му, подобна на череп лице, а под кухините на очите му се виждаха тъмни кръгове. И както лежеше в трона, ръцете му бяха кръстосани на гърдите му около

продълговат предмет от слонова кост, подобен на скиптър. Краят на предмета бе оформен в демонична лапа със закривени нокти, сграбчили оцветен кристал, който пулсираше бавно с вътрешни огньове като живо сърце. До трона имаше бронзов съд, от който се издигаше дим от упойващи благовония — лотуса на сънищата, чийто пари даваха на магьосника силата да освободи подбните на сенки демони на Нергал. Аталис дръпна Конан за ръката.

— Виж... спи! Сърцето ще те защити! Вземи ръката от него и цялата му сила ще изчезне! — Конан изръмжа неуверено съгласието си и тръгна напред и гол меч в ръката. Имаше нещо в цялата тази история, което не му харесваше. Всичко изглеждаше така лесно...

— А, господа. Очаквах ви.

Върху пиедестала Мунтасем хан им се усмихваше, а те бяха замръзнали в изумление. Гласът му бе спокоен, но в очите му гореше бясна ярост. Той вдигна скиптъра от слонова кост, насочи го...

Светлината в залата примигна. Изведнъж, накъзващият пророк изпищя. Мъскулите му се сгърчиха в спазъма на непоносима агония. Той падна по лице на мраморния под, извивайки се от болка.

— Кром!

Принц Тан посегна към рапирата си, но насочване на скиптъра към него, го накара за се вцепени. Очите му станаха мъртви и празни. Ледена пот изби по побледнялото му чело. Той също изкрещя и рухна на колене, дращейки с нокти веждите си трескаво, докато игли на ослепяваща болка пронизваха мозъка му.

— А сега ти, млади варварино!

Конан скочи. Той се движеше с бързината на пантера, нанасяща удар. намираше се на първото стъпало на пиедестала преди Мунтасем хан да бе помръднал. Мечът му се вдигна, заклати се и падна от ръцете му, които бяха загубили своята сила. Вълна на арктичен студ обхвана крайниците му. Тя се излъчваше от замъгления камък в ръката от слонова кост. Конан се опита да си поеме дълбоко въздух.

Горящият поглед на Мунтасем хан се заби в очите му. Подобното на череп лице си изкриви в отвратително подобие на усмивка.

— Сърцето защитава наистина... но само онзи, който знае как да извика силата му! — изсмя се сатрапът, докато Конан се опитваше да събере отново сила в безчувствените си крайници.

Конан стисна челюсти и мрачно се бореше, с всичката си дивашка сила срещу нахлуващата вълна на студа и зловонната тъмнина, която се изливаше в черни лъчи от демоничния кристал и бавно обхващаше съзнанието му. Силата изтичаше от ръцете му както вино от разсечен мех, той падна на колене и се свлече в основата на пиедестала. Почувствува как съзнанието му се свива в една малка, самотна светла точка, загубена в огромната пропаст на ревяща тъмнина и последната искрица на волята му потрепва като пламък на свещ в буря. Загубил надежда, но с ожесточената, неизкоренима упоритост на дивака, то продължаваше да се съпротивлява...

7. СЪРЦЕТО И РЪКАТА

Разнесе се женски писък. Изненадан, Мунтасем хан трепна от неочаквания звук. Вниманието му се отклони от Конан... фокусът се загуби... и в този кратък миг тънката бяла фигурка на голо момиче с тъмни, блестящи очи и развята коса бързо изтича иззад сянката на една колона до безпомощния цимериец.

През бушуващата около него мъгла Конан вдигна поглед към нея. Хилдико?

Бърза като мисълта, тя коленичи до него. Бялата ѝ ръка се мушна в кесията на кръста му и се появи отново, обхванала Сърцето на Тамуз. Тя леко скочи на крака и хвърли талисмана към Мунтасем хан.

Той го удари точно между очите с тъп звук. Със замъглен поглед тялото му, от което сякаш бяха изчезнали костите, се свлече в тапицираната прегръдка на черния му трон. Ръката на Нергал се изплъзна от безчувствените му пръсти и издрънча по мраморните стъпала.

В мига, в който талисмана падна от ръката на сатрапа, магията която бе обхванала Аталис и принц Тан в мрежата на алената агония, загуби силата си. Бледи, разтърсени, изтощени, те все пак бяха цели. И могъщата сила на Конан се върна отново в проснатото му тяло. Проклинайки, той скочи на крака. С едната си ръка той хвана Хилдико ра рамото и я дръпна настрани, извън опасност, а с другата сграбчи меч си от мраморния под. Приклекнал, той беше готов да нанесе удар.

В същия момент той спря, примигвайки от изумление. Двата талисмана лежаха от двете страни на сатрапа. И от двата се надигаха някакви странни сили.

От Ръката на Нергал се разпростираше трептящата паяжина на някакво зло сияние, някакъв тъмен блясък като от полиран абанос. Разнесе се сатанинско дихание, почувствува се вледеняващия студ на междузвездното пространство. Сферата на силата се разширяваше недоловимо и оранжевият блясък на факлите помръкна. Тя ставаше все

по-голяма и по повърхността ѝ се извиваха езиците на блестяща тъмнина.

Ореол от златно сияние изригна около Сърцето на Тамуз и образува облак от ослепителен кехлибарен огън. От него се долавяше медения аромат на пролетта, който неутрализираше арктичния студ и мощни златни снопове от лъчи пронизаха черната паяжина на Нергал. Двете космически сили се срещнаха и започнаха борба. Конан неуверено отстъпи пред тази битка на боговете, присъединявайки се към смаяните си спътници. Той застана при тях, гледайки със страхопочитание невъобразимата схватка. Треперещото, голо тяло на Хилдик се сви в ръцете му.

— Как попадна тук, момиче? — попита той. Тя се усмихна изморено с изплашени очи.

— Събудих се, идвайки в съзнание и влязох в стаята на господаря, намирайки я празна. С помощта на кристала видях фигурите ви да влизат в залата на сатрапа и как той се събуди и се изправи срещу вас. Аз... аз ви последвах и като разбрах, че надвива, реших да рискувам и да взема Сърцето...

— Голям късмет имахме, че успя — призна Конан мрачно. Аталис стисна ръката му.

— Виж!

Златната мъгла на Тамуз вече се бе превърнала гигантска, блестяща фигура от непоносима светлина, смътно човешка по форма, но огромна като статуите на колоси, издялани от шемитите от каменни скали в отдавна забравените времена.

Тъмната форма на Нергал също бе продобила гигантски пропорции. Сега тя бе едно необятно, абаносово нещо, отвратително, надвиснало, недооформено, подобно по-скоро на грамадна маймуна, отколкото на човек. В буцата, която служеше като отвратителна глава, се виждаха очи, злобно светещи като смарагдови звезди.

Двете сили се срещнаха раздиращ ушите звук като два сблъскващи се свята. Стените потрепераха от яростта на сблъсъка. Някакво полузабравено чувство казваше на четиримата наблюдатели, че космичните сили водят жестока битка. Въздухът бе зареден с миризмата на озон. Дълги искри изтрещяваха във въздуха, когато златният бог и черният демон се докосваха.

Нетърпимо ярки лъчи се забиваха в плътната тъмна форма. Изпепеляващо сияние разкъсваше на парчета плуващата във въздуха тъмнина. За момент, тъмната паяжина обгърна и затъмни блестящата фигура... за момент. Разнесе се разтърсващ гръм и черната маса се разтвори в прегръдка от нетърпимо ярка светлина. И изчезна. За един кратък момент лъчистата фигура надвисна над пиедестала, обхвана го в погребална клада и също изчезна.

В разкъсваната от гръмотевичен тътен зала на Мунтасем хан настана оглушителна тишина. Двата талисмана бяха изчезнали от разрушения пиедестал... може би разпаднали се на атоми от мощта на космичните сили, които бяха освободени тук, може би прехвърлени в някакво далечно място, където да изчакат следващото пробъждане на съществата, които символизираха, но това никой не можеше да каже.

А тялото върху пиедестала? От него не бе останало нищо, само малка купчинка пепел.

— Сърцето винаги е по-силно от ръката! — каза Аталис тихо в кънтящата тишина.

Конан слагаше юздите на голямата черна кобила малко грубо, но с опитна ръка. Кобилата потрепваше, нетърпелива да потегли, пристъпвайки по посипания с чакъл път. Варваринът се засмя, видимо възбуден от мощта на великолепното животно. Огромна пелерина от алена коприна се спускаше по широките му рамене, а сребристите му ризница проблясваше на утринната светлина.

— Значи твърдо си решен да ни напуснеш, Конан? — запита принц Тан, който бе великолепен в одеждите си на нов сатрап на Яралет.

— Да! Гвардията на сатрапа е прекалено спокойно място, а аз жадувам да отида в новата армия, която Крал Илдиз събира за войната срещу племената от планините. Една седмица бездействие и това ми бе достатъчно! Така че, сбогом, Тан и Аталис!

Той дръпна рязко юздите, обърна кобилата в обратна посока и напусна двора на къщата на прорицателя, докато Аталис и принца го наблюдаваха.

— Странно е, че наемник като Конан пожела да вземе по-малко, отколкото би могъл — коментира новият сатрап. — Предложих му сандък със злато... достатъчно за целия му живот. А той взе само една малка торбичка заедно с коня, който бе намерил на бойното поле, както

и собствените си оръжия. Много злато, само щало да го забави по пътя, ми каза той.

Аталис сви рамене... и се усмихна, посочвайки към далечния край на двора. Стройна бритунка с дълга грива от къдрава коса се появи на входа на къщата. Тя се приближи до Конан, който дръпна юздите за да спре кобилата и се наведе за да разменят няколко думи. След това той протегна ръка, прихвана я за гъвкавия кръст и я метна пред себе си на седлото. Тя седна странично, обгърнала шията му с двете си ръце и зарови лицето си в гърдите му.

Той се извърна, вдигна във въздуха бронзовата си ръка, засмя се вместо сбогом и потегли с хубавото момиче пред себе си.

Аталис се усмихна.

— Някои мъже се бият не за злато, а за други неща — отбеляза той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.